

Dnia 28 października 2021r.

Sygn. akt OSD 21/21

POSTANOWIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie w składzie:

Przewodniczący: radca prawny Tomasz Bazan

Sędzia: radca prawny Adam Dachowski

Sędzia: radca prawny Halina Stecko- sprawozdawca

Protokolant: Katarzyna Szurek

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie Artura Maziarza

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 28 października 2021r. sprawy z zażalenia [REDAKTOWANE] z dnia 3 września 2021r na Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] z dnia 17 sierpnia 2021r Sygn. akt Rz.D 26/21/

o odmowie wszczęcia dochodzenia

na podstawie art.437§ 1 k.p.k. w zw. z art.74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych

postanawia

I utrzymać w mocy zaskarżone Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED] z dnia 17 sierpnia 2021r. Sygn. akt RzD – 26/21 .

II na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020, poz. 75 z późn. zm.), oraz § 1 ust. 1 pkt. 1 i § 3 ust. 1 Uchwały Nr 86/XI/ 2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego oraz § 1 ust. 1 pkt 14 Uchwały Nr 114/X/20 Rady OIRP [REDACTED] z dnia 31 grudnia 2020 r. w sprawie ustalenia zasad i wysokości ryczałtów z tytułu pełnienia funkcji na rzecz organów samorządu radcowskiego, kosztami postępowania w kwocie 975,44 zł (słownie: dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych czterdzieści cztery grosze) obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych [REDACTED]

Postanowienie niniejsze jest ostateczne w toku instancji.

[REDACTED]
Przewodniczący
Tomasz Bazan
[REDACTED]

[REDACTED]
Sędzia
[REDACTED]
Adam Dachowski

[REDACTED]
Sędzia
Halina Stecko
[REDACTED]

OSD/21/21

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2021r. sygn. akt RzD-26/21 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTURA] odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi Pana [REDAKTURA] z dnia 19 kwietnia 2021r. przeciwko radcy prawnemu [REDAKTURA] co do możliwości popełnienia przez niego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że miał dopuścić się pomówienia osoby Pana [REDAKTURA] i rozpowszechniać nieprawdziwe informacje o doprowadzeniu przez Pana [REDAKTURA] do pożaru wiaty przy ul. [REDAKTURA] tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r. poz.75 z późn. zm.) w związku z art.6, art.12 ust.1 i art.38 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3 /2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.- wobec uznania znikomej społecznej szkodliwości czynu na podstawie art.17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Uzasadniając swoje stanowisko Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTURA] podał, że Pan [REDAKTURA] w złożonej przez siebie skardze zarzuca radcy prawnemu [REDAKTURA] że działając jako pełnomocnik procesowy Pani [REDAKTURA] w piśmie z dnia 15 lutego 2021r. adresowanym do radcy prawnego [REDAKTURA] - pełnomocnika Pana [REDAKTURA] rozpowszechniał nieprawdziwe informacje, dotyczące tego, że to Pan [REDAKTURA] ponosi całkowitą odpowiedzialność za pożar wiaty, przy [REDAKTURA] co jak podnosi skarżący jest sprzeczne z ustaleniami Policji.

W toku postępowania wyjaśniającego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, że w dniu 6 grudnia 2019r. doszło do pożaru hali magazynowej usytuowanej przy [REDAKTURA] należącej do Pani [REDAKTURA] Jednym z najemców hali była firma [REDAKTURA] prowadzona przez Pana [REDAKTURA] W związku z zaistniałym pożarem doszło do sporu pomiędzy Panią [REDAKTURA] reprezentowaną przez radcę prawnego [REDAKTURA] a Panem [REDAKTURA] reprezentowanym przez radcę prawnego [REDAKTURA] co do istniejącej między stronami umowy najmu i nakładów poczynionych z tego tytułu.

W piśmie z dnia 28 stycznia 2021r. radca prawny [REDAKTOWANO] reprezentując Pana [REDAKTOWANO] poinformował radcę prawnego [REDAKTOWANO] reprezentującego Panią [REDAKTOWANO], iż jego mocodawca tj. Pan [REDAKTOWANO] oczekuje kontynuowania zawartej z Panią [REDAKTOWANO] umowy najmu z dnia 29 kwietnia 2019r na warunkach w niej określonych przez okres kiedy nie mógł korzystać z magazynu w związku z zaistniałym pożarem. Ponadto wskazał również iż Pan [REDAKTOWANO] poniósł nakłady na przedmiot najmu w wysokości 40.000zł, a w wyniku pożaru poniósł straty w wysokości 150.000zł.

W odpowiedzi na wyżej wymienione pismo radca prawny [REDAKTOWANO] w piśmie z dnia 15 lutego 2021r. wskazał, że umowa dotycząca najmu pomieszczenia magazynowego o pow. 56,24m² uległa rozwiązaniu na podstawie porozumienia stron w dniu 2 stycznia 2020r natomiast najem wiaty o pow. 100m² nadal obowiązuje w związku z brakiem zgody Najemcy na jej rozwiązanie w drodze porozumienia stron.

W w/w piśmie radca prawny [REDAKTOWANO] napisał również, że wiatą uległa zniszczeniu na skutek pożaru wywołanego przez samowolne dokonywanie przez Pana [REDAKTOWANO] modyfikacji instalacji elektrycznej znajdującej się w przedmiotowej wiacie oraz z późniejszą odmową zbadania prawidłowości działania w/w instalacji (po dokonanych modyfikacjach) przez osobę dokonującą przeglądów instalacji elektrycznej w budynkach Wynajmującego.

Argumentacja [REDAKTOWANO] przedstawiona w piśmie z dnia 15 lutego 2021r. co do przyczyn zaistniałego pożaru wiaty nie znalazła potwierdzenia w toczącym się postępowaniu karnym prowadzonym przez Wydział Dochodzeniowo-Śledczy Komendy Miejskiej Policji [REDAKTOWANO] który postanowieniem z dnia 10 grudnia 2020r. znak sprawy [REDAKTOWANO] umorzył śledztwo w tej sprawie, wykluczając jednocześnie możliwość powstania pożaru od instalacji elektrycznej. Jako przyczynę powstania pożaru wskazano podpalenie.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] poza wszelką wątpliwością pozostaje fakt, że radca prawny [REDAKTOWANO] zważywszy na umorzenie postępowania karnego, w sprawie pożaru wiaty [REDAKTOWANO] w piśmie z dnia 15 lutego 2021r przytoczył nieprawdziwe, okoliczności, które mogły rzutować na ocenę spostrzegania osoby Pana [REDAKTOWANO]

Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego ocena powyższych okoliczności czy stanowią one pomówienie i czy stanowią rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji

winna być jednak rozpatrywana przez pryzmat zasięgu tych informacji i ich adresatów., jak również tego czy dane stwierdzenie było oceną radcy prawnego czy jego mocodawcy.

Skoro zatem jedynym adresatem pisma radcy prawnego [REDAKTOWANO] z dnia 15 lutego 2021 i odbiorcą jego treści był radca prawny [REDAKTOWANO] to nie można uznać, że było ono publicznie rozpowszechniane., tym bardziej, że zgodnie z art.3 ust.3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r. poz.75 z późn. zm.) radca prawny [REDAKTOWANO] był zobowiązany do zachowania w tajemnicy treści tego pisma.

Ponadto jak wynika z wyjaśnień radcy prawnego [REDAKTOWANO] pismo z dnia 15 lutego 2021r. zawierało stanowisko jego mocodawczyni a nie jego jako pełnomocnika i wynikało z jej zeznań złożonych w toku postępowania karnego. Pani [REDAKTOWANO] składając zeznania przed Policją podała, że" Pan [REDAKTOWANO] wynajmując hale magazynowe, dostosował je do prowadzonej działalności gospodarczej, wykonując instalacje elektryczne we własnym zakresie, co zdaniem radcy prawnego [REDAKTOWANO] w kontekście zaistniałego pożaru mogło mylnie wskazywać na jego przyczynę.

Dokonując kompleksowej oceny przedmiotowej sprawy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANO] uznał, że w niniejszej sprawie społeczna szkodliwość czynu jest znikoma.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przywołał Wyrok Sądu Okręgowego [REDAKTOWANO] z dnia 13 lutego 2019r. sygn. akt [REDAKTOWANO] w którym Sąd Najwyższy stwierdza, że" okoliczności mające wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu mają charakter obiektywny. Subiektywne odczucie pokrzywdzonego o doznaniu krzywdy nie ma znaczenia przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości osądzanego czynu.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego znikoma społeczna szkodliwość czynu stanowi określoną w art.17§ 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art.74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r. poz.75 z późn. zm) negatywną przesłankę procesową , która dała podstawę do wydania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] w dniu 17 sierpnia 2021r. postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Na powyższe postanowienie skarżący złożył w dniu 3 września 2021r zażalenie, w którym zarzucił Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że bezpodstawnie odmówił wszczęcia dochodzenia w przedmiotowej sprawie z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, albowiem jego zdaniem, postępowanie radcy prawnego [REDAKTOWANO] ma charakter naganny i nieetyczny. Zdaniem skarżącego potwierdził to również Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, który sam wskazał, że [REDAKTOWANO] w piśmie z dnia 15 lutego 2021r.

podał nieprawdziwe okoliczności, sprzeczne z postanowieniem WDS KMP [REDAKTOWANO]
dnia 10 grudnia 2020r. znak sprawy [REDAKTOWANO]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie zważył co następuje:

Oceniając argumentację skarżącego zawartą w zażaleniu z dnia 3 września 2021r. i zmierzającą do wykazania, że radca prawny dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, poprzez pomówienie osoby skarżącego i rozpowszechnianie o nim nieprawdziwych informacji co do spowodowania pożaru wiaty [REDAKTOWANO]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny [REDAKTOWANO] przyjął, że okoliczności podnoszone przez skarżącego mają charakter subiektywny i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd ten przyjął i podzielił w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego poczynione w toku postępowania, co skutkowało odmową wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

Należy zauważyć, że w świetle art.11 ust.1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny przy wykonywaniu zawodu korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i potrzeba rzeczową. Natomiast zgodnie z art.11 ust.2 ustawy o radcach prawnych nadużycie tej wolności stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę lub zniesławienie strony, jej pełnomocnika lub obrońcy, kuratora, świadka, biegłego lub tłumacza podlega ściganiu tylko w drodze dyscyplinarnej.

Przysługująca radcy prawnemu wolność słowa i pisma przy wykonywaniu czynności zawodowych wynika ze specyfiki zawodu zaufania publicznego jakim jest zawód radcy prawnego. Ta wolność słowa i pisma oznacza, że radca prawny może w sferze komunikacji podejmować wszelkie czynności zmierzające do realizacji lub ochrony powierzonych mu praw i obowiązków innych osób. Działania komunikacyjne radcy prawnego nie mogą jednak wykraczać poza granice wyznaczone przez przepisy prawa i rzeczową potrzebę.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radca prawny [REDAKTOWANO] w piśmie z dnia 15 lutego 2021r skierowanym do radcy prawnego [REDAKTOWANO] przywołał informacje, które były sprzeczne z ustaleniami zawartymi w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2020r wydanym przez WDS KMP [REDAKTOWANO] znak: [REDAKTOWANO] dotyczącym umorzenia śledztwa.

W tym miejscu warto przywołać art.38 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z którego wynika, że „radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta.”

Z wyjaśnień złożonych w toku postępowania przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] wynika, że pismo z dnia 15 lutego 2021r skierowane do radcy prawnego [REDAKTOWANO] zawierało stanowisko jego mocodawczyni, a nie jego własne jak również stanowiło treść zeznań jego mocodawczyni złożonych w toku postępowania przed organami Policji na okoliczność, że Pan [REDAKTOWANO] w wynajmowanych halach przeprowadzał instalacje elektryczne we własnym zakresie i nie przeprowadzał terminowo kontroli tych instalacji.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dał wiarę wyjaśnieniom Radcy Prawnego [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] albowiem korespondują one z całością materiału dowodowego w sprawie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANO] mając na uwadze rodzaj, charakter, sposób i okoliczności popełnienia czynu przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] w pełni podzielił stanowisko Zastępcy Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego, [REDAKTOWANO], który uznał, że czyn radcy prawnego [REDAKTOWANO] charakteryzuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości.

Znikoma społeczna szkodliwość czynu to w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2017r. sygn. akt WA 2/17) kategoria czysto ocenna. Stąd konsekwencją tej niedookreśloności jest to, że ocena tej znikomości powinna być oceną kompleksową (całościową) a nie sumą ocen cząstkowych takiej czy innej" ujemności „ zawartej w poszczególnych okolicznościach.

Winna być ona dokonywana w oparciu o art.115§2 k.k., który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia społecznej szkodliwości.

Z treści tego przepisu wynika „że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywacje sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.”

Wbrew twierdzeniom skarżącego, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie nie można bezsprzecznie uznać, że radca prawny [REDAKTOWANO] działał w celu pomówienia osoby skarżącego i w celu rozpowszechniania o nim nieprawdziwych informacji, jako że pismo z dnia 15 lutego 2021r zawierało nie własne oświadczenie radcy prawnego lecz oświadczenie jego mocodawczyni , które potwierdzone zostało jej zeznaniami złożonymi przed organami Policji, a ponadto pismo to trafiło tylko do jednego adresata to jest do radcy prawnego [REDAKTOWANO] pełnomocnika drugiej

strony, którego obowiązuje tajemnica zawodowa, a więc nie było rozpowszechniane publicznie

Stąd zdaniem Sądu Dyscyplinarnego zachowanie się radcy prawnego nie mogło zostać uznane za czyn społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego [REDACTED] przeprowadził prawidłowo i poprawnie postępowanie wyjaśniające i wydał trafną decyzję merytoryczną.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [REDACTED] w sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa przewidziana w art.17§ 1 pkt 3 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny [REDACTED] orzekł jak w sentencji Postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020, poz. 75 z późn. zm.), oraz § 1 ust. 1 pkt. 1 i § 3 ust. 1 Uchwały Nr 86/XI/ 2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego oraz § 1 ust. 1 pkt 14 Uchwały Nr 114/X/20 Rady OIRP [REDACTED] z dnia 31 grudnia 2020 r. w sprawie ustalenia zasad i wysokości ryczałtów z tytułu pełnienia funkcji na rzecz organów samorządu radcowskiego.

Na niniejsze Postanowienie nie przysługuje środek odwoławczy.

Przewodniczący

[REDACTED]
Tomasz Bazan

Sędzia

[REDACTED]
Adam Dachowski

Sędzia

[REDACTED]
Halina Stecko